

KATRIEN VERHEECKE

ZEEZUCHT

ROMAN

WOUDLAND
TRILOGIE

OKTOBER

HOOFDSTUK 1

VROEGE SNEEUW

Het eerste gevoel van opwinding maakt al snel plaats voor een drukken-de ongerustheid. Het is hier winderig en veel kouder dan in de Vallei. Ter hoogte van mijn enkel zit een bonzende plek die door heel mijn lichaam galmt. De schaafwonden die ik aan mijn worsteling met de boom overhield, branden onder de aanraking van mijn kleren. Ik voel me duizelig en licht in mijn hoofd, maar het is mijn maag die het hardst opspeelt. De gedroogde pruimen die ik uit mijn rugzak haal volstaan nauwelijks om mijn honger te stillen, maar ik dwing mezelf om me tot dit rantsoen te beperken. Het brood en de noten houd ik voor later, want ik heb geen idee wanneer ik opnieuw eten zal vinden. Het smaakt als kauwen op een stukje zomer, die mierzoete, taaie vruchten. Eventjes ontsnapt de moed me. Ik mag niet toegeven aan melancholie en rouw. Er is maar één pad nu en dat is vooruit. Achter mij doemt de tunnel op als een hongerige, allesverslindende muil: de toegang naar de onderwereld waar kinderen zomaar stikken, vrienden elkaar verraden en familieleden vermoord worden. Die wereld is niet langer de mijne.

Ik ben blij dat ik mijn wollen mantel meegenomen heb en sla hem hui-verend om mijn schouders. Sommige bomen rondom mij herken ik, het zijn vooral naaldbomen. Ze zijn ruig, ontzettend hoog en duidelijk heel oud, maar er gaat geen dreiging van uit. Ik hoor geen gemurmel tussen de stammen, geen knakkende takken en vervaarlijk drukken kruinen. Misschien werkt het hier anders. Dertig meter hoge lariksen kleuren fel geeloranje in het verder dennengroene bos. Aan sommige bomen hangen tapijten van mos te druipen. Ochtenddauw glinstert op het hout. De lucht geurt naar hars en humus en koude. Deze wereld lijkt totaal verlaten.

Op mijn hoede duw ik de houten deur van het huisje tegen de heuvel-wand open. Ze breekt uit haar hengsels en valt met een klap naar binnen. Het geluid echoot door het woud, het stof van jaren dwarrelt op. Even houd ik mijn adem in, maar er gebeurt verder niets.

‘Hallo?’ roep ik tegen niemand in het bijzonder. Het zou me verbazen mocht hier iemand wonen. De bedompte lucht verradt insijpelend vocht

en beschimmelde meubels. Een paar glinsterende gele oogjes schieten schichtig een hol in. Het licht dat door de deuropening binnenvalt onthult een eenvoudige woonplaats, lang geleden ontdaan van al wat waardevol of zelfs maar bruikbaar is. Hier zal ik geen antwoorden vinden.

Het pad dat van de tunnel wegloopt is recht en breed maar ongebruikt en begroeid met struiken en grassen. De lucht die twijfelt tussen bewolkt en zonnig is nog net zichtbaar tussen de kruinen van de hoge sparren die al jaren naar elkaar toe groeien. Het is lang geleden dat iemand de weg onderhouden heeft. Op mijn hoede, maar zonder om te kijken, vertrek ik. Ik bedwing de neiging om te rennen. Het zou deugd doen om mijn spieren los te gooien, maar ik wil niet onvoorzichtig het onbekende inrennen. Als ik flink doorstap, zal ik het ook wel warm krijgen. De grond kraakt onder mijn laarzen en mijn voetsporen zijn duidelijk zichtbaar. De nevel tussen de boomstammen beperkt de zichtbaarheid. Voortdurend speur ik de omgeving af maar wanneer ik na een uur wandelen nog steeds geen teken van leven zie, dwalen mijn gedachten af. Had ik toch niet wat langer moeten blijven voor de crematie van Wontala? Nee, sus ik mezelf, mijn grootmoeder hield tijdens haar leven al niet aan formaliteiten, wat zou het haar kunnen schelen wat er na haar dood met haar gebeurt? Waarschijnlijk belandt ze op een groepsbrandstapel, samen met de slachtoffers van de gaswolk. De Valleibewoners zullen creatief moeten zijn. Creatief en efficiënt, zoals altijd. Dagenlang rouwen en treuren is tijdverlies, al vraag ik me af hoe ze dit te boven zullen komen. Bovendien staat de winter voor de deur. Wie zal de laatste oogst binnenhalen en opslaan? Zal die arme Berenhart de gedachte aan zijn geliefde Jutta en familie kunnen loslaten en het werk op tijd georganiseerd krijgen? En Lucide, Raaf en Taranis met al hun weggevallen collega-grenswachters? Zullen zij ondertussen het woud in bedwang kunnen houden? Is de ramp te wijten aan het woud of is het woud evengoed een slachtoffer? De onderzoeksgroep van Gennep in de School zal op volle toeren moeten draaien om alle feiten aan het licht te brengen. En wat met Epona? Zal ze de leegte kunnen opvullen die de dood van haar tweelingbroers heeft achtergelaten? En Arben? Stoere, zwijgzame Arben... Wat voor zin heeft kappen en bouwen voor een megalomaan monument als de wereld rondom je instort? Ik hoop dat hij een beetje op Edal past. Ik hoop dat Geiser niet van de chaos profiteert om zijn opstand toch nog door te drukken. Ik hoop...

‘Ravelle, stop ermee’, maan ik mezelf kwaad aan. ‘Je maakt jezelf helemaal gek. Als je zulke antwoorden wil, had je maar moeten blijven. Concentreer je op je nieuwe zoektocht.’

Ik heb al zeker zes kilometer gewandeld en nog heb ik het koud. Aan een muts heb ik niet gedacht. In de Vallei is het in oktober nog best aangenaam. Vanuit een ooghoek trekt een abnormale kleur mijn aandacht; wat verderop in het woud ligt iets roods. Omdat ik toch geen afgebakend plan heb en elke aanwijzing belangrijk kan zijn, ga ik ernaartoe. De rode vlekken liggen op een omgevallen boomstam. Zouden het vruchten zijn? Eetbare misschien? Haastig stap ik verder terwijl mijn wollen mantel om de haverklap aan doornstruiken blijft haken en afgebroken takken door mijn broek prikken. Hopelijk houden mijn laarzen het droog. Lichtjes buiten adem bereik ik mijn doel. Het zijn geen vruchten, helaas. De halfverteerde woudreus is een buffet voor mossen en zwammen geworden. Ik pluk een rood bolletje en ruik er voorzichtig aan. Zou het eetbaar zijn? Als ik spaarzaam met mijn voorraden ben, kom ik nog enkele dagen toe, maar elke aanvulling op mijn dieet is welkom. In de Vallei ging ik regelmatig paddenstoelen zoeken, maar dit is de Vallei niet. Hier is geen Wontala om de giftige exemplaren uit mijn mand te vissen. Ik slik de krop in mijn keel weg. In de Vallei is ze ook niet meer.

‘Geen onnodige risico’s nemen, meisje’, echo ik mijn grootmoeder na. Toch blijf ik besluiteloos naar de rode zwam tussen mijn vingers staren. Vanuit de verte weerklinkt een dof ritmisch geklop. Ik spits mijn oren. Een specht, denk ik. Er is hier dan toch ander leven. Voor de rest is het zo stil dat het pijn aan mijn oren doet. Mijn gedachten stuiteren betekenisloos door mijn hoofd. Begin ik me dingen in te beelden? Behalve een waterig zonnetje dat af en toe over de boomtoppen priemt, is er hier niks om me op te oriënteren. In dit heuvellandschap rijzen de bomen tot aan de hemel. Ik vraag me zelfs af of ik de weg naar de tunnel nog zou terugvinden. De bosgrond is hier zo’n wirwar dat het passeren van één mens geen noemenswaardige sporen achterlaat. Met de vale zon in mijn rug vertrek ik weer. Neuriënd, om mezelf gerust te stellen. Weer verstrijken verschillende uren en mijn rugzak wordt lichter, ook al dwing ik mezelf om muizenhapjes en de kleinste slokjes te nemen. Ik snak naar iets warmes, maar

wil voorlopig niet halthouden om vuur te maken. Hier hout verzamelen en op een vochtige bosgrond aanmaken zou me te veel tijd kosten.

Ik weet niet of ik naar gezelschap verlang of het vrees. Zijn hier nog mensen of zijn ze allemaal uitgeroeid in de oorlog waarover Rabarbarea sprak? Was het waar wat ze zei of heeft de jarenlange verslaving haar verstand beneveld? Ze klonk zo oprecht. En verdrietig.

Wat had je dan verwacht, stomkop? Dat je buiten de tunnel haar kinderen zou terugvinden? Zelfs als ze daar gestorven zijn, blijft er na vijftig jaar toch geen spoor meer achter. Hun lichaampjes zouden vergaan zijn en hun skeletten bedolven onder een dikke laag humus. En wie zegt dat de bendeleden hen niet meegenomen hebben? 'Maar er moet hier toch iets geweest zijn', mompel ik ongeduldig. 'Er was dat huisje...' En naast de verklaring van Babs was er toch ook de overtuiging van mijn grootmoeder. Ze wilde dat ik iets wist. Zij wilde me niet voor de gek houden. Ik was dan wel niet haar biologische kleindochter, maar ze gaf oprecht om me, daar ben ik ondertussen van overtuigd. Een loden vermoeidheid overvalt me.

Plots kriebelen zachte witte vlokjes mijn gezicht. De lucht is overtrokken en de temperatuur voelbaar gezakt. In de Vallei valt sneeuw nooit zo vroeg. Het is zo stil dat je de sneeuwvlokken op de grond hoort vallen. Of is dat ook inbeelding? Het is tijd om een schuilplaats voor de nacht te zoeken als ik niet wil dat mijn tocht hier al eindigt. Onderkoeling is naar het schijnt geen pijnlijke dood, maar hier moederziel alleen sterven hoort niet bij het plan. Het belemmert mijn zicht, maar nu moet ik toch echt de kap van mijn mantel over mijn hoofd trekken. De koude is een urgentere dreiging dan een eventuele aanvaller. Ik versnel mijn pas en speur zenuwachtig het bos af op zoek naar beschutting. Nog nooit ben ik zo lang alleen geweest op zo'n onbekend terrein. Het voelt alsof er elk moment iemand uit de struiken kan springen. Ik kan wel janken.

Bijna mis ik het. Maar mijn ogen registreren onbewust de andere lichtsterkte. Een paar honderd meter verderop lijkt het bos dunner te worden. In een bos zijn er nooit zomaar open plekken... Verwachtingsvol versnel ik nog maar eens mijn pas. Mijn benen schrijven van het lange, repetitieve wandelen. Bovendien ben ik nauwelijks gekomen van de aanval door de boom aan de Valleigrens. Ik sta nog recht, maar daarmee is het

belangrijkste gezegd. Hopelijk vind ik een schuilplaats. Water zou ook al goed zijn. Het is geen dorstig weer, maar mijn waterzak is schrikwekkend licht geworden. Ik slaak een zucht van opluchting, het is inderdaad een open plek. Als Valleibewoner voelt urenlang in een woud zijn van nature als een bedreiging. Ik heb lucht en licht nodig en liefst met zicht op een horizon. Die horizon is hier dichterbij dan ik zou willen, maar beter dan niets. De open vlakte, bezaaid met taaie grassen en rotsblokken, is misschien zo groot als een van onze sportvelden. Ik merk hoe ik weer dieper inadem wanneer ik de weide betreed. De schemering valt al en een zachtjes zuchtende wind speelt met alles wat loszit. Er is geen tijd voor kieskeurigheid. Snel verzamel ik hout in het aanpalende woud, erg droog is het niet. Huiverend smijt ik het neer naast een rots met een ondiepe holte waarin ik net pas. Met mijn rug tegen de koude steen stapel ik wat takken in de vorm van een piramide. Het kost me meerdere pogingen om het natte hout aan te krijgen, maar uiteindelijk kan ik in mijn mok mijn laatste restje water verwarmen om er een hete kop thee mee te zetten. Mocht ik me in de Vallei bevinden, dan zou dit zelfs een gezellig moment zijn. Na het eten sla ik mijn mantel om me heen en nestel me zo goed als ik kan tegen de holte. Er zijn geen sterren te zien vanavond, daarvoor is het wolkendek te dik. Zelfs in mijn hoofd is het stil. Kon ik Lucide nu maar horen. Maar het enige geluid is mijn eigen ademhaling in duet met de machtige wind. Die klinkt niet langer als een zucht, eerder als een jammerklacht. Het is zenuwslopend. De koude maakt wolkjes van mijn ademhaling. Mijn lichaam is nu even vermoeid als mijn hoofd, maar pas met veel moeite val ik in slaap. Niet diep, wel droomloos. Zou Ras dan toch de aanstoker van mijn nachtmerries zijn? En betekent dat dat zijn invloed aan de Grens eindigt?

De volgende ochtend ontwaak ik bij het eerste daglicht. Stijf en verkleumd, en gealarmeerd door een vreemde aanwezigheid. Zonder te bewegen open ik mijn ogen en tuur het veld in. Het eerste waar mijn oog op valt, is een rechthoekige steen begroeid met mos en klaver en met gebeitelde lijnen. Lijnen?! Letters misschien? Ze zijn verweerd en niet meer leesbaar, maar duidelijk geen gevolg van een natuurlijk proces. Vanop mijn slaapplek zie ik meer stenen staan. Wat ik gisteren als rotsen

beschouwde zou weleens iets heel anders kunnen zijn. Ik herinner me een verhaal over het Oude Volk dat zijn doden niet verbrandde maar in de aarde begroef. Onder stenen gedenkplaten. Zou dit zoiets zijn? Een – hoe heette het ook alweer? – een kerkhof? En dan voel ik het weer: ik ben hier niet alleen. Aan de rand van het woud is beweging.

Hun vacht is nog een gradatie donkerder dan de blauwgroene achtergrond van grove dennen. Bruin, bijna zwart, met een lange baard en sikkelvormige hoorns, anders dan onze eigen runderen. De kleine kudde bestaat uit enkele moeders en hun kalveren; wilde dieren, vermoed ik, want ze dragen geen halsbanden of andere merktekens. Met hun vochtige snuiten snuffelen ze aan het struikgewas op zoek naar eetbare scheuten. Hun zware hoeven schrapen over de bevroren grond. Hun grote glazige ogen staan onverschillig. Vanuit mijn positie kan ik het niet helemaal goed inschatten, maar ze lijken ook groter en zwaarder dan onze koeien. Jaloers bestudeer ik hun dikke vacht. De enige plek waar ze warmte verliezen is hun dampende snuit. Ze zijn hier duidelijk thuis. Langzaamaan komen ze mijn richting uit. Ze hebben me nog niet opgemerkt. Of toch? Een van de koeien heft haar kop op. En wat er dan gebeurt gaat te snel om te volgen. Een paniekerig geloei klinkt uit hun kelen en de kudde komt stampend in beweging, recht op mij af. Verlamd door de aanblik van duizenden kilo's bot en spieren kan ik mij alleen maar tegen de rots aandrukken. Ik kan hun harde hoeven bijna voelen en knijp mijn ogen toe. Ze zigzaggen tussen de rotsen, kluiten aarde vliegen in de lucht. De grond trilt door hun denderende zware lijven. Voor een kleine kudde maken ze vreselijk veel lawaai. Hun paniek is voelbaar en maakt hen blind voor verwaarloosbare hindernissen zoals mezelf. 'Ren, Ravelle, nu!', maar terwijl ik dat denk, zijn ze al voorbijgeraasd. Alle dieren, op één kalfje na. Dat ligt nog aan de rand van het bos, geklemd onder de klauwen van een reusachtig roofdier. Het maakt een raspand geluid en zelfs in mijn ergste nachtmerrie heb ik nog nooit zoiets gezien. Het is iets tussen een kip en een half paard, met veren, geschubde poten en een gigantische snavel waarmee het plukken vlees uit het kalf aan het trekken is. Het jong loeit hartverscheurend, een hulpkreet die de wanhopige moeder beantwoordt vanuit de beschutting van het bos. Maar de kudde herkent een verloren zaak en keert niet terug. Gefascineerd staar ik naar het schouwspel. Het kalf maakt nu alleen nog kermende geluidjes, tot ook daar een eind aan komt wanneer het beest

zijn buikvlies openrijt. Zijn snavel is even groot als de rest van zijn kop. Ik denk dat hij mijn hoofd er in één keer af kan happen. Als ik recht zou staan, kom ik met moeite tot aan zijn keel. Nee, rechtstaan is geen goed idee. Met mijn mantel in de ene en mijn rugzak in de andere hand kruip ik heel langzaam achteruit. Het zijn maar enkele meters tot aan de bosrand. Dat is haalbaar. Mijn hemd kruipt omhoog en de ruwe grond schuurt over mijn blote buik. Ik ben er bijna en tel dwangmatig de seconden om mezelf onder controle te houden.

Eenentwintig.

Mijn mok! Die ligt nog naast het uitgedoofde vuur, maar ik kan niet terug.

Tweëntwintig.

Al kijkt het beest niet op, het heeft alleen aandacht voor zijn maal. Het smakken en kraken van bot is misselijkmakend.

Drieëntwintig.

De koude wind draagt de dierlijke geuren tot bij mij. Dat betekent dat hij mij nog niet geroken heeft. Ik maak een kans.

Vierentwintig.

De bosrand is vlakbij nu. Ik spring recht, slalom tussen de laatste rotsen door en zet het op een lopen.

Vijfentwintig.

Heeft hij mij gehoord? Komt hij me achterna? Ik durf niet achterom te kijken. De angst geeft me vleugels. Naar adem snakkend vlieg ik vooruit, dwars door het woud, tot ik strompelend en snikkend stilval tegen een boom. Ik duw mijn voorhoofd tegen de schors en laat de koelte toe. Ik ben nog altijd niet verscheurd. Het woud is vredig stil en even voel ik me belachelijk. Heb ik me het ingebeeld? Zo levendig droom ik anders nooit, maar hoe hard ik mezelf ook knijp, ik word niet wakker en mijn pijnlijke, hongerige lichaam duwt me al snel weer in de realiteit. Wat is dit voor een plaats? Waar zijn de mensen? Uitgeroeid door monsters? Is dat nu ook mijn lot? Misschien kan ik nog teruggaan. Maar wat dan? Trouwen met Edel en de rest van mijn leven Ras gehoorzamen? Ik zucht om de dwaas die ik ben.

Ik gun mezelf enkele minuten om mijn spullen te ordenen en neem een broodje uit mijn rugzak. Aan een normaal tempo maar met mijn zintuigen op scherp, stap ik verder. Ik heb een wapen nodig, besef ik terwijl ik mijn zakmes kritisch bekijk. Wat kan een mens daarmee tegen zo'n roofvogel?

Het is opnieuw bewolkt en winderig vandaag, maar door het rennen heb ik het wel warm. Ik overloop mijn opties. Zelfs als ik zou willen teruggaan, ik heb geen idee waar ik me bevind. Zoveel mogelijk afstand creëren tussen mij en de reuzenvogel lijkt me een goed begin. Een stemmetje in mijn hoofd zegt me dat hij waarschijnlijk geen bedreiging vormt nu hij net gegeten heeft. Het zijn de onbekende gevaren en mogelijke soortgenoten waar ik bang voor moet zijn.

Doodmoe van de spanning en onzekerheid zet ik me 's middags even neer. Na een plaspauze beslis ik dat het veiliger is om in een boom te klimmen. Het lijkt me onwaarschijnlijk dat zulke beesten kunnen vliegen. Mijn vingers zijn verkleumd maar ik grijp krampachtig naar telkens een hogere tak totdat ik, verscholen tussen altijdgroene naalden, een min of meer comfortabele houding heb gevonden. Ik discussieer met mezelf over de hoeveelheid eten die ik krijg, overweeg of hars voedzaam is en sta mezelf toe om een moment mijn ogen te sluiten.

Het is Lucide die me meewarig aankijkt: *Elle, ik had je toch gezegd om je op de sterren te oriënteren.* Ik snik.

Maar het is bewolkt. Kijk!, protesteer ik. Zijn lichtblauwe ogen kijken begripvol en hij wijst.

Daar zie je de herderster, vooral bruikbaar wanneer de zon net onder is of vlak voor ze opkomt. En als je ze echt niet uiteen kan houden, heb je nog altijd Polaris...

Lucide, luister nu toch! Ik weet niet waar ik ben. Niemand kan me helpen. Er was een monster. Ik... Hij staat stil en reikt me de hand.

Ssst. Maak je geen zorgen. Ze komen eraan. Harnas heeft het beloofd. Hij had het al die tijd bij het rechte eind.

Harnas? Waar heb je het over? Ras is de vijand. Ik heb je nog niet over Wontala kunnen vertellen. Lucide? Maar Lucides aanwezigheid ebt alweer weg. Het voelt alsof een warme deken van me afgetrokken wordt. En ik twijfel. Hij is er altijd voor mij geweest, heeft me uit de greep van de boom bevrijd, maar wat dan met die brief waarin hij Valleibewoners verklikte? Wil hij ook mij verraden aan onze hoofdman? Is het allemaal een list? Ik huiver en schrik me een hoedje als ik weer beseft waar ik ben: meters boven de grond op een te dunne tak. Ik moet geslapen hebben. Snel kijk ik

om me heen: geen ander leven te zien. Ik kan maar beter voortmaken zodat ik straks weer niet ergens onbeschut moet overnachten. Enigszins onwillig om mijn schuilplaats te verlaten laat ik me tussen de zwiepende takken naar beneden zakken. Nog voor mijn voeten de grond raken, trekt een klepperend geluid mijn aandacht.

Niet wetend of het een verstandig of net heel dom idee is ga ik op het geluid af. Onderweg probeer ik te raden waar het vandaan komt. Is het een dier? Een mens aan het werk? Of mag ik me aan een nieuw monster verwachten? De onwetendheid is erger dan de vrees dus ik blijf vooruitgaan. In een kom van het landschap bots ik op een groot houten gebouw. Er stroomt een levendig beekje langs. Terwijl ik afwachtend de omgeving bekijk, zie ik een losgeraakt luik dat ongecontroleerd tegen een raam slaat. Het mysterie van het geluid is daarmee opgelost. De modderige toegangsweg loopt via een brugje recht naar een grote open poort. Met de ramen en het driehoekige pannendak erboven heeft het de aanblik van een grenen reuzengezicht dat niet echt uitnodigt om binnen te gaan. Behalve het luik en het kabbelende water is er niets te horen. Als voorzorgsmaatregel neem ik een stevige kei. Als hier roofvogels zitten, kan ik ze misschien vanop een veilige afstand uit hun schuilplaats lokken. Voetje voor voetje sluip ik het toegangspad op terwijl ik mezelf verberg achter boomstammen, totdat ik zenuwachtig word van mezelf en in één trek naar de poort marcheer. Ik gooi de steen zo ver mogelijk naar binnen en duw me snel tegen de zijkant, één oog op de ingang en één oog op de dichtstbijzijnde boom gericht. Ik tel langzaam tot twintig. Geen reactie. Alleen het luik kleppert en het water klatert. Zou ik roepen?

‘Hallo? Iemand thuis?’ Mijn stem sterft weg in de donkerte van het huis. Nog steeds niets. Ik waag het erop. Mijn ogen moeten wennen aan de schemer. Op het eerste gezicht is er geen bewoning, van mens noch dier. Nieuwsgierig kijk ik rond. Lange tafels op schragen leiden naar een soort machine met gekartelde tanden. Op de grond liggen houtsnippers die de hele ruimte met de geur van hars vullen. Het doet me aan thuis denken. Werktuigen en een metalen kar op een spoor dat naar achteren loopt maken al snel duidelijk dat dit een houtzagerij is. Een half in planken versneden boomstam ligt onaangeroerd in de werkplaats. Ik stap verder. Het lijkt op de houtzagerij in de Vallei, maar er zijn genoeg elementen die ik niet ken: machines, werktuigen... Als ik aan de achterzijde weer buiten kom,

kijk ik verbaasd op. Wat een vreemde... kar!? De metalen omkapping is in een onnatuurlijk groen geverfd. Zo fel! En het rijdt blijkbaar op wielen, twee grote en twee kleinere, die niet hol zijn maar van een vreemd zwart materiaal gemaakt: zacht en steenhard tegelijk. Er zitten diepe, regelmatige groeven in. Vooraan steken twee metalen zwaarden uit. Het huisje erop heeft grote ruiten zodat je van binnenin ongetwijfeld goed je omgeving kan zien. Dit kan alleen maar door de mens gemaakt zijn. Waarom? Is het een werktuig? Moeten ze zich hier zo goed tegen hun omgeving kunnen beschermen? En welke smid heeft het materiaal en de vaardigheid om zoiets te maken? Geiser zou hiervan onder de indruk zijn. Je hebt zelfs een trapje nodig om erin te stappen. Met mijn vingertoppen voel ik nieuwsgierig aan elk onderdeel. Wie hier ook woont, het zijn vakmensen. Voorlopig heb ik er nog het raden naar wie ze zijn, of ze me gunstig gezind zijn, of zelfs waar ze zijn, maar vanaf nu durf ik een beetje hopen dat ze me bij mijn zoektocht kunnen helpen. In dit eenzame schimmenrijk zal ik mijn vader en moeder terugvinden.

HOOFDSTUK 2

WAT VERLOREN WAS

De lucht is hier anders: koel, zwaar en geurend naar vers hout, maar dan veel intenser dan in De Vallei. Zit het verschil hem in de weidsheid van het landschap? In het ontbreken van menselijke geuren en activiteiten? In de krakende koude? Ik kan er de vinger niet opleggen. De dennenappel waartegen ik schop ploft een eindje verder in het struikgewas. Het wordt tijd om toe te geven dat ik niet zo goed nagedacht heb over dit plan. Maar hoe kon ik ook weten dat het hier zo uitgestrekt zou zijn? Zo grenzeloos... Neem nu die esdoorn: een stam van wel twee meter breed, takken die tot aan de grijze hemel reiken. Mensen betreden zijn domein, niet omgekeerd.

Goed, tijd voor een experiment. Als ik niets doe, kom ik hier sowieso aan mijn einde, door honger, koude of zo'n gruwelijk opgeblazen kip. Nadat ik mijn moed verzameld heb, tel ik tot drie en voel aarzelend met mijn vingertoppen aan de bast van de esdoorn. Die is ruw en koud, maar geeft verder geen teken van leven, laat staan van dreiging zoals de bomen in de Vallei. Ik adem geconcentreerd in en leg beide handpalmen plat. Op zijn minst zou ik zijn sappen moeten voelen stromen. Ik luister aandachtig en druk dan rillend mijn voorhoofd tegen het hout. Ik voel aan de diepe groeven, snuif de harsgeur op als een jachthond van de Grenswacht en omarm de esdoorn volledig. 'Praat tegen mij', smeek ik, al besef ik hoe belachelijk dat is. Met gesloten ogen stel ik mij open voor het ontzaglijke, zwijgzame wezen. 'Hier ben ik dan. Geef antwoord!' maar ook bevelen helpt niet. 'Wil je niets van mij? Wat energie? Mijn leven?' daag ik hem uit. De esdoorn geeft geen kik. Ik ben mijn verstand aan het verliezen. Mensen zijn niet gemaakt om zo lang alleen te zijn. Maar dan gebeurt er iets: een trilling... nee, eerder een zucht, zoals een ademhaling. Een aai langs mijn koude wang. Ik ben niet meer alleen...

'Ravelle?' Gaat het?' Hij klinkt bezorgd. 'Wat zou er met haar zijn?'

'Niets aan de hand. We zijn op tijd.' Die stem klinkt veel barser dan de eerste. Zouden de bomen over mijn lot aan het beslissen zijn? Ik druk me

nog wat steviger tegen de stam. Ik mag dit contact niet verliezen nu. De boom trilt.

‘Ravelle?!’ Antwoord alsjeblieft. Wij zijn het. Wij zijn het? Wat bedoelt hij? Wie zijn wij eigenlijk? Als er geen andere mensen zijn, besta ik dan nog wel? Wat stellen wij voor in deze ontzaglijke wereld? Geen idee wie ik ben. En hoe zou ik moeten antwoorden? Na dagenlang nauwelijks gesproken te hebben, weet ik blijkbaar niet meer hoe het moet. Mijn tong ligt dik en slaperig in mijn mond. Plots wordt mijn ooglid opgetild. Ik kijk recht in een paar reebruine ogen. Ze zijn prachtig. Na een korte, verbaasde stilte dringt het tot me door.

‘Edel!?’ Wat doe jij hier? Droom ik?’ De woorden komen er krakend uit. Hij lacht lief.

‘Ik kom je mok brengen. Die was je onderweg vergeten.’ Hij zwaait het voorwerp voor mijn neus. Ik kan hem alleen maar stomverbaasd aankijken.

‘Maar... hoe... wie...?’ Zijn ogen glinsteren van plezier. Hij geniet duidelijk van de verrassing.

‘Zo wisten we dat we op het goede spoor zaten. Erg attent van je’, zegt hij schalks. Ik probeer mijn rondstuiterende gedachten te ordenen. Ze blijven aan één woordje haken.

‘We?’

‘De rest is zich aan het installeren. We gingen net eten.’ Even durf ik niet te kijken. Over wie heeft hij het? Wat is hier aan de hand?

‘Je moet opletten’, waarschuw ik hem. ‘Er zitten hier monsters. Ik heb er gisteren één gezien.’

‘Monsters, nou nou. Jij bent hier duidelijk op avontuur. En dat zonder ons iets te vertellen.’ Daar is de hooghartige Edel weer. De teleurstelling valt koud op mijn lege maag. Hij denkt dat ik me aanstel. Ik snok mijn mok uit zijn hand en stap van de esdoorn weg om meteen weer stil te vallen. Aan de houtzagerij is een groepje mensen in de weer met bagage, paarden en vuur. Ik herken Brunelle, aanvoerster van de Grenswacht, en tot mijn vreugde ook Berenhart, Raaf en Taranis. Wat doen ze hier? Net als ik naar hen toe wil lopen, wandelen nog twee mannen de zagerij uit: onze smid Geiser in gesprek met hoofdman Ras. Of moet ik hem Henry noemen? Mijn verwarring is compleet. Op dat moment kijkt Berenhart op en